

saaks. Sõna-lausumata seisiwad nemad üksteise ees, kummi mõlemad, nagu waitist kaupa mööda, ühe jala lume siise pistiwad.

Wasta õhtat oli tuul täieste waihinud; taevas näitas wälja, nagu oleks pühitad ja kõrge- maks ja selgemaks tehtud. Tähed näitasiwad nagu uued wälja ja ühed läikisiwad kangemini kui teised — ja külm oli, et paukus. Seal wõis lumi juba nii kõwaks kanguda, et järgmisel homikul warblasi kandis. Need kelsiwiwad siis ka lume peal, kord hange otsas, kord all; süüa wõis neil aga wähe olla, ja külm oli neil ka.

„Hiip!“ ütles üks warblane teisele, „seda nimetatakse uus aasta! See on ja hullem kui wana! Selle kaubaga oleksime wanaga rahul olla wõinud. Uuega ei ole mina sugugi rahul ja tean küll mispärast.“

„Ja, seal jooksiwad nüüd inimesed ja tegiwad uuest aastast nii suurt rõõmu-kära“, ütles üks weike külmestanud warblane, „wiskasiwad wana pottidega wasta uksi ja oliwad nagu pool-hullud rõõmu pärast, et wana aasta möödas olla. Mina olin ka rõõmus ja lootsin, et nüüd soojad päewad tuleksiwad, aga ei sellest saanud ühtigi; külmetab weel kangemini, kui enne! Inimesed on oma aea-armudega elsinud.“

„Seda nemad on!“ kinnitas kolmas, kes wana

ja selle pea walge oli. „Neil on seal midagi, mida nemad K a l e n d e r nimetawad, aga see on nende enese tehtud. Selle järel pidada kõik käima, ei läi aga mitte. Kui lewade tuleb, siis on uus aasta, see on loodust mööda, selle järel käia minna!“

„Aga milla tuleb lewade?“ küsisiwad teised.

„Lewade tuleb, kui kurg tuleb, aga seda ei ole selgest teada ja pealegi siin linnas ei ole kedagi, kes seda teaks; maal teatakse seda paremini. Kas lundame maale, kurge ootama? Seal oleme lewade ligemal.“

„See wõib hea küll olla,“ ütles üks nendest, kes kaua kelsinud ja piipsunud oliwad, ilma et isegi teadnud oleksiwad, mis ütlemata pidiwad. „Siin linnas on minul aga mõnda, millest maal ilma jääma lardan. Väheema uulitsa nurgal on üks suur maja, seal elab üks inimeste-perelond, kellele tark nõuu pähe on tulnud, kolm neli tühja roost-potti seina külge liita, ifka põhi wäljaspoole, kus nii juur aul sees on, et mina siise ja wälja pugeda wõin. Seal on minul ja minu mehel pesa ja sealt on kõik meie weiked wälja lendanud. Inimeste-perelond on seda muidugi ainult oma enese rõõmuls teinud, et meid ifka näha wõiks, ega nemad muidu selle peale mõelnud oleks. Nemad puistawad wahel ka leiwa-raasuteft wälja.